

Που λες, φιλαράκο μου...

*Η ιδέα μου ήρθε όταν έβλεπα αυτή
την πρώτη φωτογραφία που 'χω μαζί σου.*

Εγώ σε κοιτάζω με πρωτόγνωρη αγάπη
και σου μιλάω, σου λέω τόσα πράγματα,
κι εσύ ακούς και δείχνεις σαν να
καταλαβαίνεις πολύ πολύ περισσότερα
απ' όσο είναι φυσικό για την ηλικία σου.

Εσύ πάλι με κοιτάς με ενδιαφέρον,
φόβο, απορία, γιατί δείχνω να καταλαβαίνω
πολύ πολύ λιγότερα απ' όσο είναι φυσικό
για την ηλικία μου!

Σκέφτηκα λοιπόν συμφεροντολογικά
- κάτσε να του πω μερικά πράγματα,
μήπως και με βοηθήσουν να καταλάβω
το γλυκό μυστήριο της ζωής.

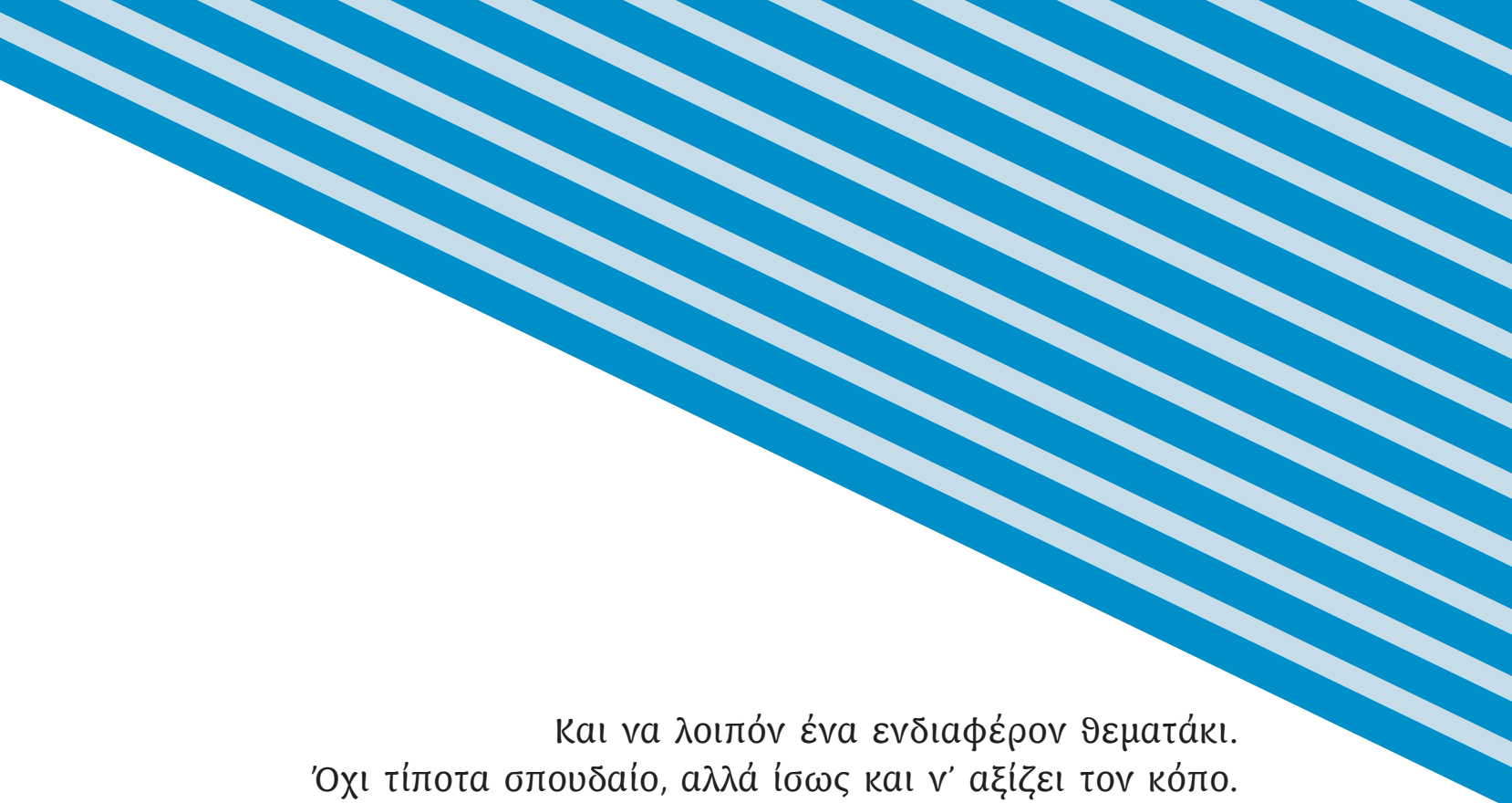
Μήπως δηλαδή μου φανούν και τα περίεργα πιο λογικά.
Και τα απίθανα πιο πιθανά.
Και τα ακαταλαβίστικα...
και τα ακραία...
και τα... και τα...

«Ονάααα...!»

«Έλα, σώπα, μην κλαις, μικρέ μου!»
Γρήγορα στη μαμά του να το ταΐσει...

«ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΜΟΝΟ ΔΥΟ ΤΡΟΠΟΙ
ΝΑ ΖΕΙΣ ΤΗ ΖΩΗ. Ο ΠΡΩΤΟΣ,
ΣΑΝ ΝΑ ΜΗΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΘΑΥΜΑΤΑ.
Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ, ΣΑΝ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΘΑΥΜΑ ΤΟ ΚΑΘΕΤΙ.»

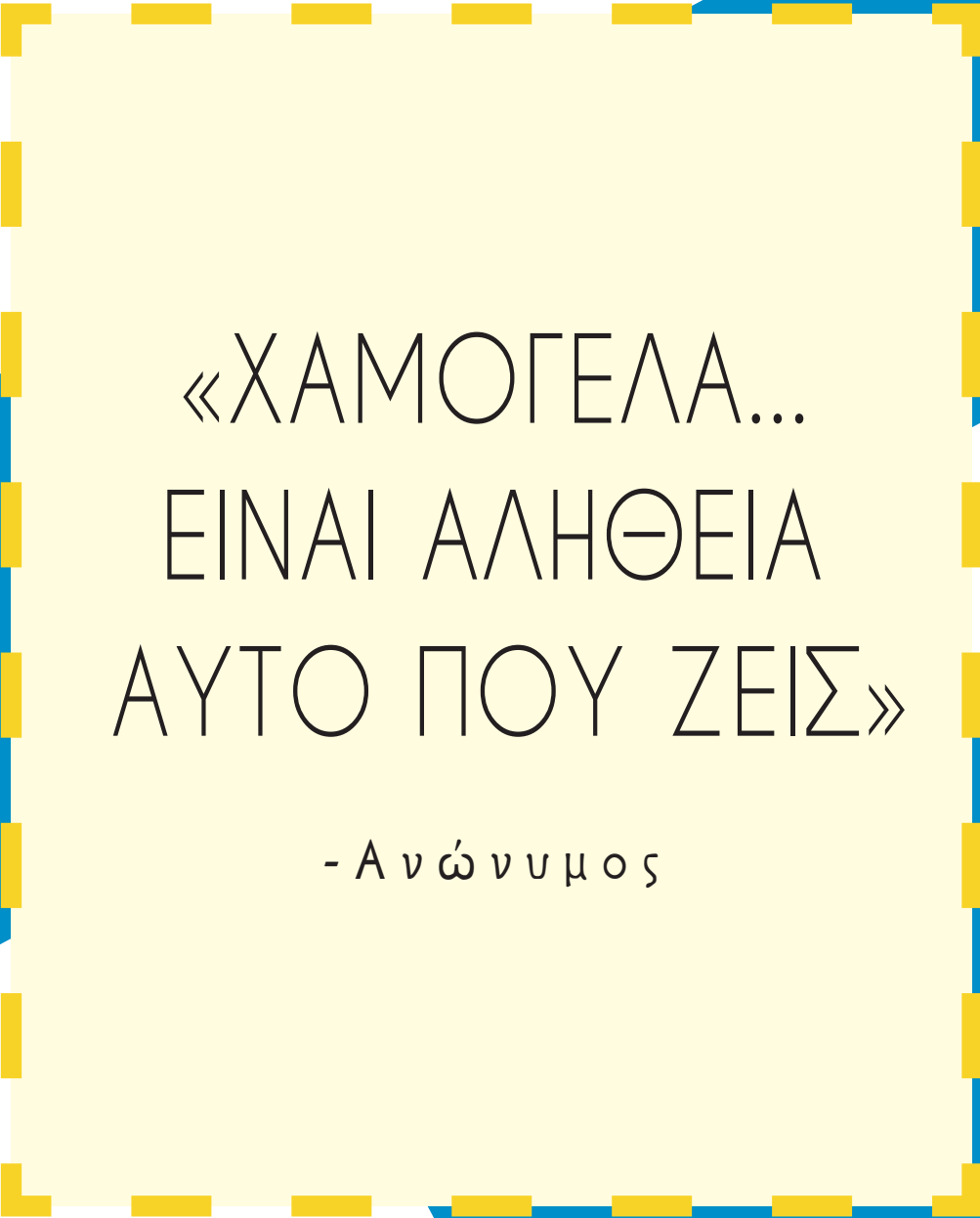
- Albert Einstein

Και να λοιπόν ένα ενδιαφέρον θεματάκι.
Όχι τίποτα σπουδαίο, αλλά ίσως και ν' αξίζει τον κόπο.
Μπορεί να το διαβάσει κάποτε και να χαμογελάσει,
έτσι να σκάσει το χειλάκι του.

Κέρδος μεγάλο το χαμόγελο.
Μπορεί και καλύτερο απ' το γέλιο!

Χαμογελάμε με σημασία
όταν κατανοούμε κάτι, όταν
βγάζουμε κάποιο νόημα, βρε αδελφέ.

«ΧΑΜΟΓΕΛΑ...
ΕΙΝΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑ
ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΖΕΙΣ»

- Α ν ώ ν υ μ ο ς

«Τι θα ήθελα ν' ακούσει ο εγγονός μου,
αλλά δεν τολμώ να του το πω;»

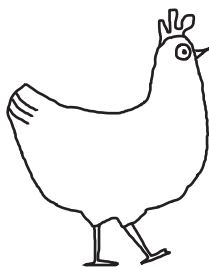
Γιατί;... Έλα μου ντε!

Το ακούνω εγώ και τρομάζω! Για πιο σιγά...

Shhhh!

Μην το πάρουνε χαμπάρι και οι άλλοι.
Ποιοι είναι οι άλλοι; Όχι εμείς οι δύο πάντως.

...Αν του το σιγοψιθύριζα να δω πώς θα
το πάρει; Δε βαριέσαι, χειρότερα!

Κινδυνεύουμε να μας πιάσουν
στα πράσα και μάλλον σε μπελά
θα σεβάλω κι εσένα...

Και τι θα πεις για τον παπού σου;

Ότι μάλλον δεν είναι και πολύ σοβαρός,
άσε που είναι «chicken» και δεν τολμάει και -brrr-
φοβάται, κι αυτό είναι ρεζιλίκι...

Γιατί όμως *δεν τολμώ;*